

σάν θρημβυτικό αλλάλαγα ακούστηκε :

- Τι βήκα κ'ο λοχία!
- Πούνε ούρ'ε Τυρογαλέ; Ξεφώνησεν ο Ψησταριάς, πηδώντας τους θάμνους, σάν λιοντάρι νητικό που ρίχνεται άπανω σέ ζαρκάδι.
- Στού «μιάλου έλατου»!

Σέ μιá στιγμή, όλοι οι εύζωνοι, βεβήκχαν έκει κ' όλοι κύτταναν τó δέντρο. Θελο, μεγαλοπερές, καταναζόμενο από τις χρυσοροδίνες άχίνες του ανέλλοντος ήλιου, συν ύπερφυσκον και σάν ύπερογκον ύψήνοσαν τó έλατο, σάν τεράστιο δέντρο Χριστουγεννιό, από κάθε κλιδί του όποιου κρέμονταν ός, δώρο Χριστουγεννιάτικου μηδ' ένα γιουρνούπουλα και μεγála κομμάτια κρεμάσεν ροδόκκινα και χιονάτα από πάχος, χ'ν'ιοκίτρινα κοτόπουλα γυμνά όλογουνα σάν όδ'όλιγκες, και μη περιμενοντα τίποτα άλλο παρά τή σουβλά και τη φωτια να τά χρυσοροδίση.

Κρεμονταν άκόμα σαντίλες γεμάτες κάτατρο τυρί, καρδάρες με γκιοτήρι φρεσκο, μεζ' δεσ και γαλιχτερα Χριστουγεννιάτικα. Κ' ό πρώιως ό ήλιο, ο όλογηστος, έκορπιζε τριανταφύλλα στό δέντρο το θ'ουμ'εστρο, έσπινθηριζε ή παχη, που άφθωνη στους στυρωτοους του, κλαδους του καθοτανε, σ.ν σκόνη άπο δειμάντα, σιν φουλιπ'νι και τυπαζις κ'άμεθυστοι, θρηματιζόμενοι, που πανω στο δέντρο πεσαν!

- Θά ια ούρ'ε! Θά ια έβγανε του Χριστού! Έσκούσε ό λοχίας. Κ'ό συγγ'ωνος ούμ'λιξεν από πείνα και άπληγία, και ό εύζωνοι έβγαλε ένε ούμ'λιξεν έ βισορό ό άτσιο.

- Άρμα χ'ν'ι, ού, ού, χ'ν'ι, ού, ού, ού Κορητάκι!

Και στην κρουγή αυτή ή φωναρα ή τριανταχτή του λοχία ξαναβροντησε :

- Φουτιά, μουρέ παιδιά! Φουτιά κ'ι λύθηκε ού έρμους, άπ' τήν πείνα!

Τ'ί νά ειχεν, άρα γε, συμβή;

Ο Γκιόσιας και τά παλιηρωια του, τυφλωμένοι από τήν πείνα, λεηλάτησαν τά Χριστουγεννιάτικα του χωριού (φριχά, μά σόν έλιαν πώ; φτόνει άπο κοντά τους, τό άπόλασμα, θεώρησαν και νά τά κρουφον στό μεγáλο έλατο, για νά μπωρέσουν να φύγουν έλαφρότεροι και νά ξεναγουρήσουν νά τά πάρουν!

Φουτιά ούρ'ε κ'ι πείνα ού μαρνος! Έισκουζε ό Ψησταριάς. Κ'ό ή φωτια έτοιμασθηκε άμέσως και δέν άργησε ν' άρχισή τó φυλοποι...

Τό βράδυ τό άπόσπασμα ξεναγούσε στό χωριό, γενάτο από ύπερφύνη και... «γούρον κ'ψ'δου»!.. Μπροστά άπ' όλους ό λοχίας β'όισ', άρημαίσιος και κ'ακ'αχ'ιαζόμενος κ' άκούλουθούσαν όι εύζωνοι τραγουδώντας :

Ρη ά μ'ον, Πα'ασηνά μ'

μη φραοακόνεσαι

την λουαση ού πέρω

κ' έλευρωώσεαι!

- Κι τ' χρόν' ούρ'ε Χριστιανοί, καλό Χριστούγεννα!

Κ' όλο κ'ι ζυπταζ'νε κ'ατά του παπα τό σπιτι.

- Να ξησομ'ε νά καλοπαντριφτούμ'ε μη καλό!..

- Και τού χρόν' κ'ορ'ε λοχία!

Άνεβόμ'ε πεισμένο το χωριό!..

Τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο της χρονιάς, έκείνης, όι εύζωνοι ποτέ δέν θά τό λημνηόησουν.

Μά ούτε κ' όι χωρικοί. Μόνον που θά περιμένουν, του χρόνου νά Χριστούγεννα, ν' άφθιπουν και νά γιορτάσουνε κ' αυτοί σάν Χριστιανοί!..

ΣΤ.Μ. ΣΤΑΜ.

ΦΙΜΩΤΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Τόν παλιό καιρό ή Άγγλίδης που έκακογλωσσούσαν ή έβ'ελαν κανένα, κατεδικάζοντο νά φορουν... φιμωτρο επί ώρισμένο χρονικό διάστημα.

Σώζεται άνομία μάλιστα και μιá σχετική δικαστική άπόφαση, που χρονολογείται από τίς 3 Γουλιού 1741. Ίδου τί λέγει κατά λέξη :

«Η Έλισάβετ ούζυγος του Τζώρτζ Χόλμπορν, κάτοικος του Μορπεθ, καταδικάζεται να φορέση δύο ώρες φιμωτρο και να γυρίση έτοι στην άγορά, γιατί ήλιχησε με τρόπο σκανδαλώδη και ήθροστικό σέ πολλούς πολίτες. Οι ενδιαφερόμενοι παραστάθηκαν ως κατηγοροί και τή αίτησι των εξεδόθη ή άπόφασις αυτή».

ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Νορβηγικός Χριστουγεννιάτικος μύθος)

«Η εορτή των Χριστουγένων, στη Βόρειο Ευρώπη, στη Σκανδιναβική Χερσόνησο, όπως και σε όλον, άλλωστε, τον κόσμο, γιορτάζεται, από των άρρησιότατων Χριστιανικών χρόνων με έξαιρετική χαρά και εύφροσύνη. Η χαρά αυτή, που άκτινοβολά άπάνω στην οικογενειακή ζωή, μέσα στη καρδιά του βουρσιού έκει χειμώνα, προσέλαβ' ένα ιδιαίτερο θέληγτρο και συνετέλεσε ώστε, γύρω από την εορτή των Χριστουγένων, να πλέκωται μύθοι και ποιητικά ποαοδόσεις διαφορές.

Κ'ι αυτά άκόμα τά χριστουγεννιάτικα τραγούδια που λένε τά παιδιά ένε έπιηρωασμένα από την γεμωσιά έκείνη της φώσεως.

Να π. χ. τό Νορβηγικό τραγούδι των Καλιαντων.

Μαθός είν' ό οδρανός,
και ή γή λευκή
Χτυπάε με χιρ'ό, καιμπάνες,
γεννήθηκε τό άγιο παιδί, κτλ.

Έξ' αυτού προήλθαν κ' ο' διαφοροι μύθοι, οι Χριστουγεννιάτικοι των λαών της Βορείου Ευρώπης. Έξ' ο' άνεμος φουά λυσασμένος, τό χιόνι έκει θάψει βαθιά τή φύσι κ' ή οισογένεια κίθεται κοντα στό τζάκι, λένε διάφορες ιστορίες, και περιμένουν νά γενιήση ή κ'αιπάνα του μεσονητίου, για νά πάν στην εκκλησία. Π'όλλοι σέβονται πώς να πάνε και θά ήταν καλύτερο νά μ'ην π'ήγουν. Κ'ι όμως κ'ανόν τό Σατανά και π'ε. Κανείς παρ' όλα τά εμπόδια που σ'έβρει ό Σατανάς, δέν μένει στό σπιτι του.

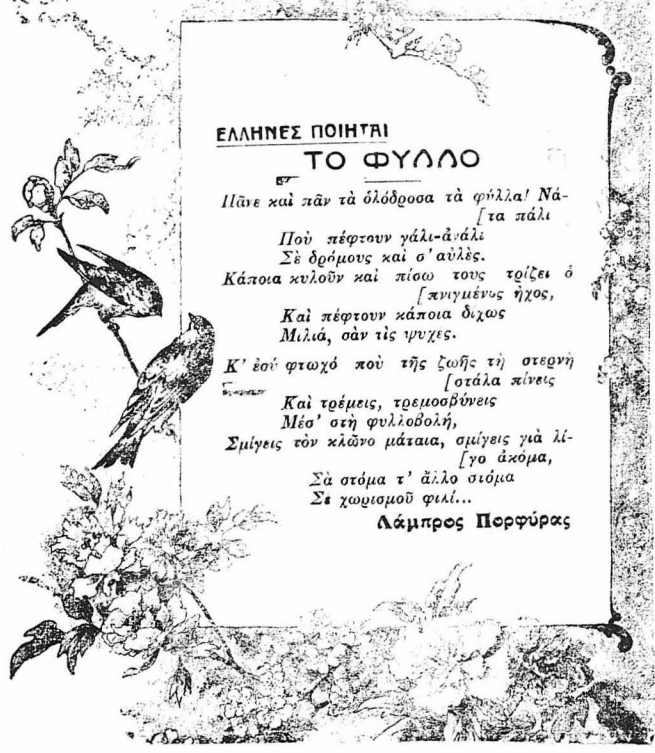
Άλλά ως νά χινηθή ή καιπάνα, ή γ'αινά, θά τους διηγηθή τήν ιστορία τ'ό χωρικού Σκουρανη, για νά τους θυμωθή.

Μία Χριστουγεννιάτικη νύχτα, όταν ό Σκουρανης άπεράσιος νά πάη στην εκκλησία τι μεσάνυχτα. Στό δρόμο β'όηξε έναν φτωγό και τον έλέησε. Ο φτωγος για νά τον ευχαρίστηση, έκορπιε και τούλε σ'α ένα μυστικό, που καθώς τό έπιστήθηκε θα τον έξενε πλουσιώτατο και εύτυχο σ'ό σ'ο. Τού έ'πε ότι στην άκρη του μικρού άκρωτηριού που ήνε πέρα άπ' τό χωριό, είναι ένα παλιό και μ'ον κ'όθεται μια ποιηκήπ'οισα πετάμορη και πλούσια, δυο όλοι οι βασιλεί, του κοσμου. Οι Καλλιάντζαροι κορατά μ'εσα στό βυθό της θαλάσσης, τή νύχτ' αυτή. Μά τ'η νύχτα των Χριστουγένων, άμα έκουσι τό β'όητος ήχο της καιπάνας, ή σ'ελασα τ'αφεναι και το παλιό ξεστοπάζεσαι άτ' τα νύχτα κ' όδοις καορθηθή τέτα και μηή μέσα στό παλιό και π'ο γωρήση σ'η μεγáλη αΐθουσα πετάμορη ένα μ'αγεμένο διχτυλό, που β'όηκεται έκει, θά γ'ιη ό άντρος της Πεντιμοορη. Π'ορπει όμως νά ποσ'ήνη νά β'ίη η τό δαχ υλδι στό δαχτυλο του, πριν χινηθή ό τελευταίος, ήχο της Χριστουγεννιάτικης, της εκκλησίας καιπάνα.

Ο Σκουρανης άποσπασε ν'άκολληθήσ'η συμβουλήσ'η διακοινηθή, που δέν ήταν άλλος, παρ' ό Σατανάς, που ζ'ημιόος νά μ'ηποδη τον Σκουρανα νά πάη στην εκκλησία. Π'ήγε στό άνορηρι και τά μεσ'νεγια μόλις χ'ί'ησε ή καιπάνα, ή θαύσοα τροβήχτηκε και φ'ήκε τό παλιό λαμπροφάσιτο. Ο Σκουρανης μπ'ηκε άμέσως μέσα. Η πρώτη αΐθουσα ήταν πλούσια επιπλωμένη και γεμάτη από σωρούς Χειροφ'ε. Γύρω-γύρω ήσαν μορμαρωμένοι όλοι έκει οι που πριν από αΐτισην έπιχειρούσαν νά μ'ηκ'ον και σταθήκανε νά π'ορουν Χειροφ'ε. Αυτός όμως έτροβήξε εμπρός σ'η δεύτερη αΐθουσα που ήταν γιομάτη από λεοντάρια! Άλλοίμονο του αν έδισαζε... Θα ήσαν χαμίνος. Και προχωρούσε, όλο προχωρούσε...

Ο έκτος ήχος τ'ό μεσονητίου γ'έπ'ησε, όταν ό τ'όμ'ονος Σκουρανης κατωρθησεν νά μ'ηη σ'η τρίτη αΐθουσα, που ήταν πεύ π'οισα σ'ερωμένη από την άλλη κ' όδου π'ετάμορης περ'όδες ζ'ορταν. Μά ό Σκουρανης παρ' όλίγο νά παρασυρθη κ'ι νά πάη μαζί τους νά διακοινηθή. Μά τ'η τελευταία στιγμή κρατήθηκε και μ'ηκε στην άλλη αΐθουσα που ήταν τό δαχτυλό.

Τό αρπαζε και τό φ'ορσε στό δαχτυλο του, την στιγμή άκριβ'ό: που χιηπ'ουε και ή δωδεκάτη ώρα τ'ό μεσονητιου των Χριστουγένων. «Ετσι ό Σατανάς νικήθηκε! Κ'ι ή ώραία προηκήπ'οισα έλευθερη π'εά γ'ιηκε γυναίκα τ'ό Σκουρανη».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΙ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ήβανε και πάν τ'ά όλόδροσα τ'ά φύλλα! Νά-
[τα πάλι
Που πέφτον γάλι-άγαλι
Σ'έ δρόμους και σ'αύλες.
Κάποια κυλούν και πίσω τους τ'ορζει ό
[πιγυμένος ήχος,
Και πέφτον κάποια δίχως
Μιλιά, σάν τίς ψυχες.
Κ' έσ' φτωχό που τ'ης ζωής τ'η στεργή
[σ'ατά κ'ινεί
Και τρέμεις, τρεμοσβ'όνεις
Μέσ' σ'η φυλιδοβ'όη,
Σιγίγεις τόν κ'όνο μάταια, σιγίγεις για λί-
[γο άκομα,
Σ'ά στόμα τ' άλλο στόμα
Σ'ε χωρισμού φιλι...
Λάμπρος Πορφύρας